

PONTY ALADÁR
Tavaszi erők

*Április. Ájuló, bámész
délután-futár
ázott
fahasáb karja
sajog.*

*Víz alatti, gyenge fűszálak.
Idegbe fulladt, bundás
angyalok
leheletük elült egy foltnyi párán.
Rétegelt bundájuk
egy
percig sem várt rám
de
másra sem...*

*Közülük egy –
ki tudja kiért csóválta mindenét?
És falta az alvadt vért kontúrtollakon.
Nem hazudott.
Akkor sem,
ha verték.
Hűen nyúlt el
egy
szálkás
húségpardon.*

PONTY ALADÁR (1996, Kolozsvár) jelenleg a Babeş-Bolyai Tudományegyetem bölcsészhallgatója. Verset és prózát is ír.

Sola (pre)scriptura

*pánikolok tehát még élek
vársz és én is várlak
de már nem vagyok a régi
sem férfi, sem senki lánya
sem németjuhászok nyargaló gazdája
sem professzor
sem hit
sem ars poetica
sem sola (pre)scriptura sem gyógyszerár
sem szklerózis mankók vascsövében
csak érintkezési pont
sikoly
kimetszett harangnyelv
hervadó szentlélek-virág
félszegség
fájdalom.*

Ők képlékenyek

Hátán mint júniusi forráság olvadt szét a fekete folt. Sárgászörös bundája a tavaszi vedlést követően élénkebben csillogott. Nyelvét szokása szerint oldalra csapta, rám nézett, majd kajtatott tovább. „Szarksz, szép németjuhászom, te nyers és fiatal matéria!” E szavakkal illetve az ebet, tovább ballagtam az ösvényen. Egyszer csak látom, ahogy fut, üldöz valamit, vagy vágyakozik szájában hordozni mókusbundák ízét. Tudtam, hogy visszajön, csak órák kérdése, és ott vonyít a tömbházunk előtt.

A lakásban Babi néni ücsörgött. Éppen tudományos kiselőadást tartott arról, miért kellett a II. világháború alatt Fischer Annie-nak bujdosnia. A kék szemű kandúr porcelán balerinák hűvösében bóbiskolt. Egyikük sem vett tudomást érkezésemről. Páromnak gyűlése volt, fáradtan jött haza. Kikészítették a határidők, az igazgató, meg minden, ami földhöz kötötte virtuóz szárnyalásait. A fagyasztóra csapta telefonját, bár az unos-untalan jelezte a bejövő face-üzeneteket. Keskeny konyhánk asztalához ülve felpattintott egy cidert, amikor megjelent Babi néni. Ezúttal a vándorlás toposzra építette diskurzusát, majd azon kezdett filózni, hogyan oldódik fel az én a Pessoa-féle kalózmultiplicitásban. Senki sem hallgatta. Csak a kék szemű törleszkedett harisnyába burkolt lábikrájához.

Esőfelhők gyűltek az égbolt alá. Sötétedett. Nyugtalanított Szarksz távolléte. Tömören bejelentettem, hogy elhagytam a kutyát. A párom nem beszélt aznap este. A hírre sem szólalt meg. Elindult a park felé. Az ablakból nézve megmegrándult az esőcseppek hűvösére, nem fütyült, nem is csetintgetett, várta, hogy a kutya felismerje lépteit. A kanyarban valami izgatottan kapart.

Babi néni a konyhában dúdolgatott, erre a napra véget szabva eszmefuttatásainak. A kék szemű vállamra ugrott, így álldogáltam, a kredencnek támasztott háttal.

Éjfél múlt. Még mindig a faliórát néztem ugyanott. A kék szeművel felsőttestemen. Babi néni horkolt, mellkasára ejtve fejét, majd két óra tájban ő is útnak indult. Járókerete zörgött a betonon, a cseppek hatására nem rezentek össze érzéketlen tagjai. Ment a parkba. A kanyarból erőszak véranakondája tekergőzött a tömb felé. Babika ércesen felordított, majd hallottam ősz feje koppanását. Kedvesem reszketése pórusaimba szállt, bár ő is a kanyarban feküdt. Az országúton száguldó fehér mikrobuszból kihallatszott az ismerős, tehetetlen, rettegő szűkülés. A szél ondóval kevert vérszapot fújt felém, s valami, mint karjaitól megfosztott polipba, belém hasított. A kék szemű leszállt rólam, én meg már kisterpeszben álltam a villanykörte alatt. Nem volt bátorságom bevenni az altatót.